НАША ГОРДІСТЬ

КІРОВОГРАДСЬКІ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ: ВОЇНИ, ЯКИХ ПОВАЖАЄ НАВІТЬ ВОРОГ

4

З КОГОРТИ МУЖНІХ

ФІЛІГРАННА РОБОТА «ТИХОГО»

Наш герой цікаво пояснює свій позивний — «Тихий». Адже він ніби абсолютно не поєднується зі звуком артканонади. Та як пояснив десантник, річ у тому, що всю свою роботу вони виконують тихо. Тихо отримують завдання. Тихо виходять на позиції. Тихо і швидко проводять корегування. Потім філігранно знищують ворога. І так само тихо повертаються до свого базового табору.

6

СПІРАЛЬ ІСТОРІЇ

ПРИМУСОВЕ «БРАТЕРСТВО»

ВХОДЖЕННЯ УКРАЇНИ В СРСР БУЛО НАСИЛЬНИЦЬКИМ, ОПЛАЧЕНИМ КРОВ'Ю ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ

7

НАРОДНА АРМІЯ

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ВІВТОРОК, 24 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №32 (5367)

БЕЗ ПАФОСУ

«УРАГАННИЙ» ПІДРОЗДІЛ

Українська реактивна артилерія в ході боїв за Дебальцеве часто була чи не єдиним засобом «розрядити», принаймні тимчасово, ситуацію на тій чи іншій ділянці лінії зіткнення. Адже ворог стягнув до плацдарму чимало артилерії, також і реактивної та далекобійної, тож мав можливість з великих відстаней завдавати по наших підрозділах потужних вогневих ударів.

Наші підрозділи, які відчували на собі постійні удари ворожої артилерії, але своїми штатними засобами не могли знищити вогневі позиції артилерії противника, були дуже вдячні реактивникам за вогневу підтримку.

СТОР. 5

Фото Віктора ШЕВЧЕНКА

НА ПЕРЕДНЬОМУ РУБЕЖІ

«ТИША» НА КРЕМЛІВСЬКИЙ ЛАД

Неподалік селища Піски нас зупиняють солдати батальйону «Дніпро-1». Командир блокпоста наказує перечекати: «Хай трохи стихне, чуєте?..» Чуємо — дві серії гулких вибухів. За звуком розривів, дивуючись, не можу визначити тип застосованих боєприпасів. Командир помічає мою реакцію і пояснює, що терористи зараз б'ють зі станкових гранатометів по кварталах багатоповерхівок, а в закритих дворах звуки вибухів підсилюються в кілька разів.

«Зараз вирушите, — говорить «Кеп», — перед вами між обстрілами до нацгвардійців встигли проскочити за пораненими дві машини «невідкладної». Скоро буде пауза, потім, хвилин за двадцять, знову кинуть нам «подарунки». І так — від світанку, вже котрий день… Уперед!»

«Режим тиші» в Пісках для українських солдатів з 93-ї окремої механізованої бригади, один з підрозділів якої відвідали, — предмет особливих кепкувань. Цей підрозділ зведений, його бійці брали участь у багатьох боях на Сході України, наприклад, за Первомайське, Опитне. З листопада відбивали атаки бойовиків на стратегічній висоті поблизу донецького аеропорту. Звідти хлопців перекинули до селища Піски.

СТОР. 3

Народна армія
24 березня 2015 року

УКРАЇНА — ЛИТВА

«МИ ВІДЧУВАЄМО ДУЖЕ СИЛЬНУ ВАШУ ПІДТРИМКУ»

Фото з сайта dyvys.in

Президент Петро Порошенко провів зустріч із Президентом Литовської Республіки Далею Грибаускайте, яка перебувала в Україні з робочим візитом. Глава держави подякував Литві та її Президенту за підтримку суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України.

«Ви всім своїм серцем відчуваєте боротьбу України за свободу, демократію, нову Європу, яку відстоює зараз Україна. Ми відчуваємо дуже сильну та ефективну Вашу підтримку», — наголосив глава держави.

Президент України особливо подякував Далі Грибаускайте за її роль у останніх рішеннях Європейської Ради щодо України. «Для нас має високий пріоритет підтримувати єдність у Європі, трансатлантичну єдність, глобальну єдність від Канади та Японії», — наголосив Петро Порошенко.

Своєю чергою Президент Литви повідомила, що засідання Європейської Ради, проведені дискусії засвідчили єдність ЄС щодо підтримки України — економічної, фінансової, консультативної. Вона також засвідчила готовність своєї країни продовжувати надавати Україні всебічну підтримку, зокрема направити медиків.

Президент запевнив, що Україна докладає максимальних зусиль для втілення реформ, змінюючи країну. На жаль, зазначив Петро Порошенко, країна має витрачати зусилля і на модернізацію армії задля захисту країни. Тож Україна розраховує на підтримку Європейського Союзу в цьому процесі. За його словами, вже 11 країн направили до України військово-технічну допомогу, відбулися ефективні переговори з цього питання з Президентом Туреччини, яка є членом НАТО, продовжується співробітництво з Польщею та Литвою у спільній бригаді, що є новою формою координації зусиль.

«Українська армія зараз набула унікального досвіду бойових операцій у веденні гібридних війн», — зазначив Петро Порошенко. — Завдяки цій агресії українська нація зараз єдина як ніколи. Українська армія потужна, як ніколи. Я гордий бути Верховним Головнокомандувачем такої армії».

ВІТЧИЗНЯНИЙ ОПК

ПОТЕНЦІАЛ «ОБОРОНКИ» ДОНБАСУ ЗБЕРЕЖЕНИЙ

Військові технології підприємств ОПК, які опинилися в зоні проведення АТО, не були втрачені й надалі працюватимуть на українську оборонну промисловість. Технічна документація таких заводів була вивезена з Донецької та Луганської областей. Про це заявив перший заступник генерального директора ДК «Укроборонпром» Сергій Пінькас.

Зараз відбувається процес налагодження відповідних виробництв на інших підприємствах концерну.

Також окремі підприємства концерну пропонують робочі місця профільним спеціалістам заводів ОПК Донбасу. Таким чином інтелектуальний ресурс свого часу діючих на Сході держави підприємств сьогодні ефективно працює в українській оборонній промисловості.

«Ми не втратили нашого потенціалу. Наприклад, порохове виробництво: технічну документацію та людей, ми перемістили на інші підприємства. Сьогодні вони продовжують працювати та виконують поставлені завдання», — зазначив генеральний директор «Укроборонпрому» Роман Романов.

Загалом протягом 2014 року «Укроборонпром» створив 2000 нових робочих міст. Цього року їх має побільшати ще на 3000.

ОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА

ПТРК «СТУГНА-П» — ВАГОМИЙ АРГУМЕНТ У ПРОТИТАНКОВІЙ ВІЙНІ

«Ми вже приступили до масового виробництва систем «Стугна-П» Дані системи були замовлені Міністерством оборони України, Національною гвардією. Озброєння вже системно надходить до війська», — повідомив глава «Укроборонпрому» Роман Романов.

Відзначимо, що ПТРК «Стугна-П» розроблений Державним Київським конструкторським бюро «Луч» ще 2010 року. Базова версія даного озброєння складається зі встановленої на тринозі пускової установки, контейнера для ракет, а також приладу наведення і пульта дистанційного керування, який дає можливість оператору працювати на відстані.

«Стугна-П» вражає танки і бронемашини противника з наведенням за лазерним променем на відстані до 5 кілометрів і оснащена тандемною бойовою частиною. Тобто перший заряд пробиває активний захист танка, а другий пробиває оголену після першого вибуху броню і знищує екіпаж танка і саму бойову машину кумулятивним струменем.

Важливо, що у виробництві цього виду озброєння не застосовується жодна комплектуюча з Росії, а коштує вітчизняний ПТРК у рази менше за, наприклад, американський Javelin.

Інф. «НА»

Втрачене посвідчення офіцера серія УК № 095466, видане на ім'я БАЛЕМИ Лесі Миколаївни, вважати недійсним.

СУМУЄМО

Пам'яті військового журналіста капітан-лейтенанта

ЛАБУТКІНА Дмитра Віталійовича

20 березня прийшла сумна та трагічна звістка: мій товариш по службі, друг та одногрупник капітан-лейтенант Дмитро Лабуткін знайшовся в морзі Дніпропетровська... Офіцер, патріот, справжній громадянин своєї країни, він загинув під час боїв у Дебальцевому.

Я до останнього сподівався, що Дмитро живий, попри відеосюжети сепаратистів, які місяць тому з цинічною нахабністю та презирством показували документи Дмитра та хизувалися ними перед камерою...

Хто б міг про таке подумати чи передбачити? Дмитро був цілеспрямованою та наполегливою людиною, під час навчання у військовому виші вирізнявся оптимізмом та дружелюбністю. Ми, одногрупники, завжди знали, що Дмитро допоможе в біді, не стоятиме осторонь, якщо прийде лихо. Його позитив передавався оточуючим. Разом в нарядах, на парах, одним словом — скрізь.

Пізніше разом служили в Севастополі, неодноразово виходили на кораблях у море, на міжнародні навчання, їздили у відрядження на полігони. Дмитро щиро радів життю, як будь-хто з нас. Під час окупації Криму не зрадив Україну та її народ, а виїхав разом із сім'єю до Одеси.

Попереду, здавалося, було ціле життя, але жорстока реальність внесла свої трагічні корективи. Відрядження на Схід України виявилося для нього останнім. Нелюди позбавили Дмитра найціннішого — щасливого майбутнього із люблячою сім'єю.

Дмитро любив життя і людей навколо себе...

Він був чудовим чоловіком для дружини Олександри та ніжним батьком для доньки Кіри, люблячим сином для своїх батьків, турботливим онуком, хорошим братом, вірним, надійним товаришем.

Вічна пам'ять тобі, друже, ми завжди будемо тебе пам'ятати!

Капітан-лейтенант Віталій Панчишин, редактор відділу соціальної політики редакції та видавництва газети «Флот України».

Військові журналісти висловлюють щирі співчуття родині загиблого військового журналіста капітан-лейтенанта Лабуткіна Дмитра Віталійовича.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

ДЕРЖАВНА НАГОРОДА МУЖНЬОМУ ОФІЦЕРУ

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Указом Президента України героя АТО з Вінниччини старшого лейтенанта Бенера Івана Івановича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нещодавно у селі Чукові Немирівського району, що на Вінниччині, родині загиблого в зоні АТО офіцера вручили орден, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Вшанувати пам'ять старшого лейтенанта Івана Бенери до села Чуків прибули заступник командувача Повітряних Сил по роботі з особовим складом — начальник управління по роботі з особовим складом Командування Повітряних Сил Збройних Сил України полковник Олег Грунтковський, народний депутат України, військовий льотчик 1-го класу, командир 204-ї бригади тактичної авіації Повітряних Сил ЗС України полковник Юлій Мамчур, командир зведеного загону Повітряних Сил, який обороняв у той час Авдіївку, полковник В'ячеслав Засенко, сільський голова Володимир Кальніцький, бойові побратими, громадськість села Чукова.

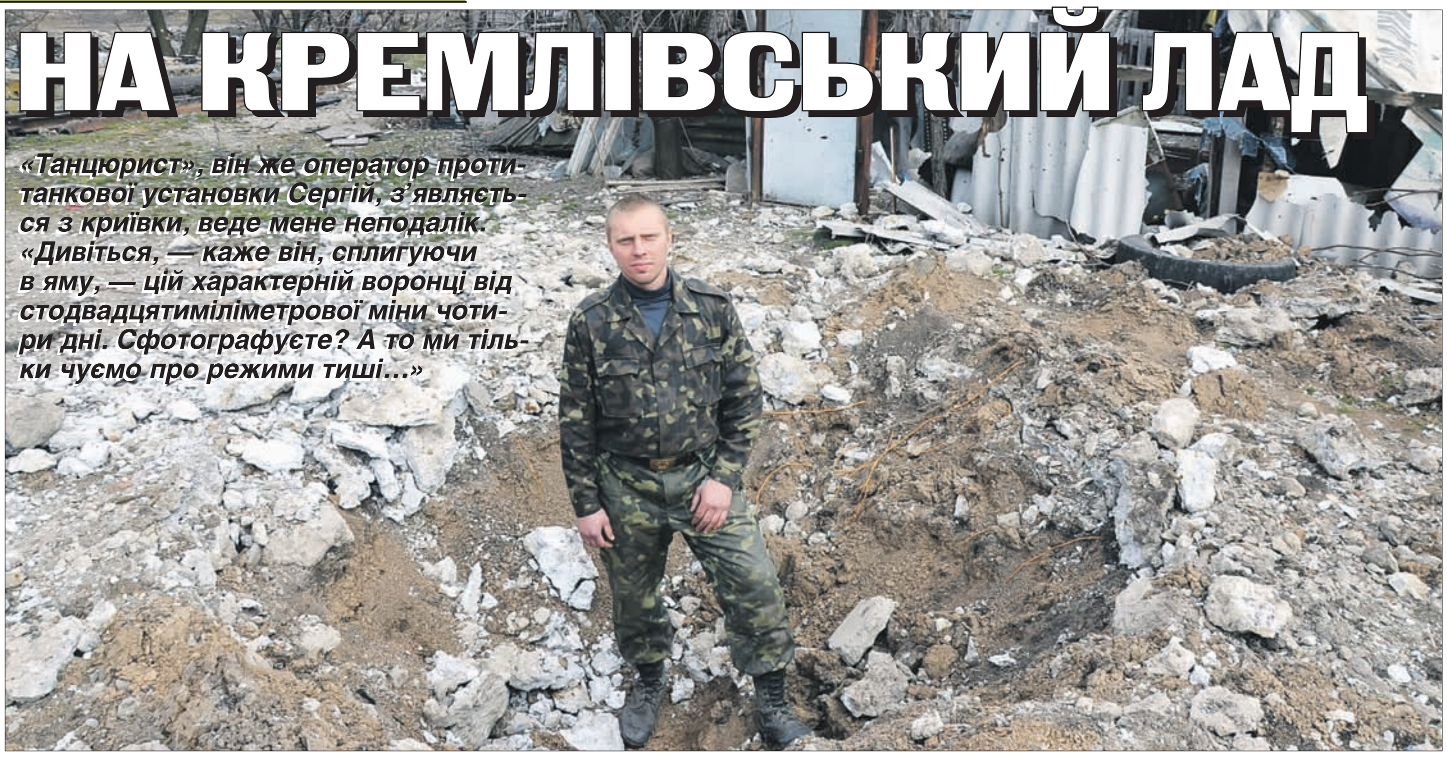
Старший лейтенант Іван Бенера загинув 2 грудня 2014 року, потрапивши під мінометний обстріл під Авдіївкою. Міна упала за метр від його ніг.

Іван Бенера був одним з тих, хто захищав аеродром Бельбек 22 березня, коли його захоплювали озброєні російські військові. Після того, як військову частину з Криму було передислоковано на материкову частину України, він продовжив службу в Миколаєві. А вже на початку листопада написав рапорт добровольцем в АТО. До ротації не дожив чотири дні. Іван був дуже доброю людиною й опорою для своїх батьків. Не цурався жодної роботи. Це велика втрата не лише для його рідних, а й для Повітряних Сил Збройних Сил України.

Герой АТО старший лейтенант Іван Бенера похований на сільському кладовищі поряд з іншим славетним вінничанином — Героєм Соціалістичної Праці та фронтовиком Федором Собітком. Той день у Немирові було оголошено Днем жалоби за загиблим військовослужбовцем.

НА ПЕРЕДНЬОМУ РУБЕЖІ

«ТИША» НА КРЕМЛІВСЬКИЙ ЛАД

«Танцюрист», він же оператор протитанкової установки Сергій, з'являється з криївки, веде мене неподалік. «Дивіться, — каже він, сплигуючи в яму, — цій характерній воронці від стодвадцятиміліметрової міни чотири дні. Сфотографуєте? А то ми тільки чуємо про режими тиші…»

— Спостерігачі терористів думали, що вирахували нас при поверненні на перепочинок з лінії окопів, — розказує старший солдат за позивним «Студент». — Але ми постійно змінюємо маршрути між позиціями підрозділу. От і зараз вийшли з-під вогню короткими перебіжками без втрат. Три дні тому в нас було дуже гаряче, бо... Бачите он там насосну вежу? То поряд з нею трохи далі стояла облюбована корегувальником і снайпером бойовиків башта-близнючка.

— І де вона поділася? — питаю.

— «Зламалася» разом із «зозулями». Вибачте, мені треба готувати людей до виходу, зараз покличу «Танцюриста», він вам усе розповість.

«Танцюрист», він же оператор протитанкової установки Сергій, з'являється з криївки, веде мене неподалік. «Дивіться, — каже він, сплигуючи в яму, — цій характерній воронці від стодвадцятиміліметрової міни чотири дні. Сфотографуєте? А то ми тільки чуємо про режими тиші…»

Лунають звуки кулеметних черг, потім, по наростаючій в нашу сторону, — розриви гранат АГС, тож ми хутко повертаємось до укриття. Забігаючи наперед, скажу, що тільки за дві години спілкування в умовах оголошеного режиму повного припинення вогню ми ще тричі перечікували там гранатометні і один раз — мінометний обстріли з боку ворога.

Сергій розповідає про зниклу вежу. Хлопці за характером невщухаючого вогню з гранатометів і мінометів оперативно виявили місцезнаходження ворожого корегувальника і снайпера — на вежі номер два в нейтральній смузі. За їхніми розрахунками виходило, що витрати наявних у них боєприпасів на знищення споруди будуть завеликими. Тому запропонували єдиному на даний час у зведеному загоні офіцеру — командиру підрозділу (двох інших поранено, вони у шпиталі на лікуванні і скоро повернуться у стрій) — вже готовий план дій. Офіцер схвалив задумку та погодив взаємодію з «сусідами» та саперами. Рейдова група професійно замінувала башту і, коли ворожі «зозулі» знову зайняли позиції спостереження, підірвали її.

— Вона просто склалася, — хвалить саперів «Танцюрист», — дах ліг майже неушкодженим…

— Сергію, — цікавлюсь, — ти роботою саперів захоплюєшся, а коли ваші протитанкісти «працювали» безпосередньо за фахом?

— Кілька днів тому. На жаль, бойове завдання було не «з приємних». До командування звернулись бійці з батальйону «Правого сектору», їхній протидиверсійний загін за бойовими обставинами був вимушений залишити на нейтральній території дві одиниці української пошкодженої бронетехніки, яку можна було відносно швидко відновити. Таких подарунків ворогу ні вони, ні ми залишити не могли, проти нас же їх і застосують. Були вимушені знищити «коробочки». Шкода, звичайно, але іншого виходу не було, наказ ми отримали від командування чіткий.

Оборонці селища Піски

За деякий час «Студент» виводить під стіну розбитого будинку кількох бійців. Крім зброї, в руках у них пакунки і тара з водою. «Тут бабця є в селищі поранена, — киває сорокарічний бородань на торбини, — підгодовуємо майже щодня стареньку. Взагалі можна все це донести одному, але ми навчені обережності російськими диверсійно-розвідувальними групами. Ще там треба перетнути відкриту для снайперського вогню ділянку». «Продуктову місію» проводжає від криївок військовий капелан отець Володимир. «Студент» уважно вслухається в навколишню звичну канонаду, дає команду на рух.

Оселя старенької знаходиться якраз у зоні дій сепаратистських диверсійно-розвідувальних груп та снайперів, тож хлопці працюють «із підстраховкою» аж до її воріт. А на воротах бабці пригвинчена табличка: «Дом ветерана войны». Раїсі Опанасівні Наливайченко 75 років, вона підпадає під соціальну категорію «діти війни», а ветераном Другої світової був її померлий чоловік. 17 березня на її подвір'я впала одна з гранат зі станкового гранатомета російських найманців, дісталось і сусіднім будівлям. В цій частині приватного сектору Пісків немає позицій українських військ, про що терористам, запевняють хлопці, добре відомо. Більш того, їм відомо навіть про саму бабу Раю, до якої «з тієї сторони» якось вночі навідалися непрохані озброєні родичі.

— Били мене, били… — плаче Раїса Опанасівна, — племінники такі в мене. Ображали по-всякому, лаяли, по голові кулаками гамселили. Хотіли, щоб я хату кинула і перебралась на той бік, бо я їх ганьблю. А я їм кажу, як же я там жити буду? Там же України вже немає, одні чужинці. А я померти вдома хочу, на рідній землі та серед своїх… Якби не наші солдатики, вже давно померла б, рятують. Сім осколків з мене витягли… Годують мене, воду носять, собакам дають поїсти, бо вони гавкають тільки на чужих, а хлопців впізнають здалеку…

Бійці зведеного підрозділу в той день вчасно прийшли до старенької. Вони надали Раїсі Опанасівні невідкладну допомогу, спинили кровотечу, провели до неї «швидку». Поранення виявились неважкими, але втрату крові або зараження баба Рая в її віці дійсно могла б не пережити.

Віктор ШЕВЧЕНКО,
із зони АТО.
Фото автора

Початок на 1-й стор.

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

АЛЬЯНС ЗАЦІКАВЛЕНИЙ В УКРАЇНСЬКОМУ ДОСВІДІ

— Українські військові візьмуть участь в 237 заходах у рамках партнерства з НАТО. Ці заходи спрямовані на конкретні пріоритети та напрямки, в першу чергу йдеться про розвиток системи управління зв'язку, Сил спеціальних операцій, щодо логістики й військової медицини, інформаційно-психологічних операцій та кібербезпеки. Також планується підготовка фахівців у галузі розмінування та протидії саморобним вибуховим пристроям, — повідомив під час брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі представник Головного управління військового співробітництва Генерального штабу Збройних Сил України генерал-майор Борис Кременецький.

Окрім цього, він розповів, що протягом 2015 року Збройні Сили України візьмуть участь у 12 міжнародних навчаннях, 5 з яких проводитимуться на території України і 7 — за межами держави. Загалом до міжнародних навчань цього року планується залучити понад 3 тисячі військовослужбовців, до 25 літаків та 10 кораблів, сотні одиниць військової техніки. На сьогодні Україна вже отримала від членів НАТО різну допомогу на суму близько 60 млн доларів. Також було зазначено, що нещодавно на лікування та реабілітацію до Німеччини вирушили 17 українських військовослужбовців, поранених у ході проведення АТО.

— Співпраця Міністерства оборони України з НАТО активно продовжується, хоча й активно поширюються плітки про те, що рівень її недостатній. Зараз робиться акцент на розвиток військових оперативних спроможностей, що сприяють підвищенню здатності наших Збройних Сил протистояти збройній агресії на Сході держави. Використовується весь спектр механізмів, які існують у співробітництві України з НАТО, — зазначив генерал-майор Борис Кременецький. — Країни-члени НАТО вже направили в Україну 8 радників, які працюють над різними питаннями, що стосуються оборонної політики та планування, кіберзахисту, професійної підготовки військовослужбовців і цивільних працівників Міністерства оборони України.

Директор Офісу зв'язку НАТО в Україні пан Марчін Кожієл зазначив, що країни-члени НАТО вже відправили в Україну експертну дорадчу групу радників з різних питань. Їхня роль в Україні — допомагати уряду, Міністерству оборони та іншим силовим структурам реформувати оборонний сектор України відповідно до євроатлантичних стандартів. За його словами, НАТО має чимало можливостей допомогти Україні через проведення семінарів, конференцій, навчань, візитів, а також безпосередньо через радників. Більшість спільних проектів України та НАТО мають довгостроковий характер.

Слід зазначити, що за рішенням Уельського саміту, що відбувся минулого року, було утворено п'ять трастових фондів, які сприятимуть розвитку ЗС України. Зокрема, йдеться про практичну реалізацію системи забезпечення і логістики ЗС України, автоматизацію систем зв'язку та автоматизації, створення системи перепідготовки та соціальної адаптації військовослужбовців, реабілітацію поранених під час АТО, фізичну реабілітацію та протезування військовослужбовців і про кібернетичний захист.

Директор Офісу зв'язку НАТО в Україні пан Марчін Кожієл наголосив, що Україна проходить унікальний шлях і тому повинна поділитися з країнами-членами НАТО досвідом ведення гібридної війни.

Вадим КОВАЛЬОВ,
«Народна армія»

НАША ГОРДІСТЬ

КІРОВОГРАДСЬКІ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ: ВОЇНИ, ЯКИХ ПОВАЖАЄ НАВІТЬ ВОРОГ

Фото з архіву військової частини

Безстрашні бійці 3-го окремого полку спеціального призначення, відомі як кіровоградські спецпризначенці, беруть участь у бойових діях із самого початку неоголошеної війни. Воїни-розвідники під командуванням полковника Віталія Пікуліна і сьогодні продовжують виконувати найбільш складні бойові завдання в «гарячих точках» Донбасу. Розвідувально-диверсійна діяльність у тилу противника, охорона та оборона важливих стратегічних об'єктів, ведення розвідки, пошукові дії — ось невеликий перелік завдань, покладених на воїнів, яких поважає навіть ворог. Саме кіровоградські спецпризначенці одними з перших під час оборони «донецької фортеці» отримали від терористів грізне прізвисько «кіборги». А командували силами оборони української твердині саме офіцери з овіяного славою 3-го полку.

За успішне виконання бойових завдань більше ста п'ятдесяти воїнів полку спеціального призначення нагороджені орденами та відомчими заохочувальними відзнаками, п'ятеро офіцерів — іменною вогнепальною зброєю, а командир 2-го загону спецпризначення полковник Олександр Трепак удостоєний високого звання Герой України.

КОЛИ НАСУВАЛИСЯ ХМАРИ...

На початку квітня 2014 року кілька розвідувальних підрозділів полку були підняті по бойовій тривозі й терміново відбули літаками до стратегічного об'єкта — Міжнародного аеропорту «Донецьк». Тоді надійшла тривожна інформація, що бойовики намагатимуться його захопити.

Так згодом і сталося. На територію донецького аеропорту зайшли бойовики з батальйону «Восток». Вони захопили новий термінал. Зав'язався запеклий бій, який тривав майже добу... Хоча в терористів була значно вигідніша позиція (новий термінал вищий за старий), наші хлопці відчайдушно вели з ними бій. Кіровоградські майстри дальнього бою знищили двох терористів, озброєних ПЗРК, чим розв'язали руки нашій армійській авіації. По бойовиках були завдані потужні вогневі удари з повітря. Наступного дня офіцерські групи розвідки спільно із підрозділами кіровоградських спецпризначенців провели зачистку нового терміналу. Загалом тоді були знищені майже дві сотні бойовиків батальйону «Восток». З нашого боку — лише два легкопоранених.

БОЇ ЗА АРТЕМІВСЬКИЙ АРСЕНАЛ

Яскравим бойовим епізодом, в якому виявили мужність кіровоградські спецпризначенці, була оборона Центру забезпечення бронетанковим озброєнням, що у місті Артемівськ, та арсеналу стрілецької зброї в селі Парасковіївка Артемівського району. Там групи спецпризначення під керівництвом тоді підполковника Олександра Трепака врятували важкопораненого командира Центру забезпечення бронетанковим озброєнням полковника Володимира Чобітка, захопили кілька ворожих блокпостів та забезпечили евакуацію пораненого гвинтокрилом.

Окрім того, кіровоградські спецпризначенці спільно зі спецпідрозділами Військової служби правопорядку відбили кілька атак бойовиків на арсенал. Розбили КАМАЗ з терористами, не давши їм розгорнути автоматичні станкові гранатомети АГС-17, захопили зброю, підбили ворожий танк Т-64, відсікли піхоту та подавили міномет.

«ДОНЕЦЬКА ФОРТЕЦЯ»

Разом з іншими підрозділами кіровоградські спецпризначенці стійко утримували Міжнародний аеропорт «Донецьк» із самого початку облоги, виявляючи мужність та героїзм. Старшими начальниками по обороні аеропорту були офіцери 3-го полку. Серед них начальник штабу полку полковник Буран та командир загону Герой України полковник Олександр Трепак. Ці офіцери особисто визначали вогневі позиції на найнебезпечніших напрямках, уміло організували контрдиверсійну та контрзасідкову роботу в околицях аеропорту, що звело нанівець спроби бойовиків перекрити шляхи постачання «кіборгам» продуктів та боєприпасів.

Тоді вони відбили чимало атак, підбили 8 танків, один, з незначними пошкодженнями, захопили та переправили на нашу сторону, знищили більше 270 бойовиків, а шістьох захопили в полон. У запеклих боях мужність та героїзм виявили багато воїнів. Серед них інженер загону спецпризначення капітан Олег Кулигін та командир розвідувальної групи старший лейтенант Євген Подолянчук, які віддали життя, захищаючи донецький аеропорт.

Надійною підтримкою для наших «кіборгів» були також групи спеціального призначення, які діяли в околицях аеропорту, успішно проводили різні спецоперації та диверсійно-розвідувальну діяльність у тилу противника, знищували ворожу бойову техніку, вогневі засоби тощо.

САВУР-МОГИЛА

Запеклі бої вели кіровоградські спецпризначенці й на стратегічній висоті Савур-Могила. Разом з іншими підрозділами воїни-розвідники штурмували захоплену бойовиками висоту та утримували позиції на ній. Під постійними артобстрілами спецпризначенці коректували вогонь української артилерії, виконували найбільш небезпечні завдання, на які йшли добровольці. Відомий бойовий епізод, коли кіровоградські спецпризначенці супроводжували підкріплення до оточеної найманцями Савур-Могили, де на підтримку чекала група бійців під керівництвом Героя України полковника Ігоря Гордійчука.

В одному із боїв смертю хоробрих, витягуючи з-під вогню кулеметника, загинув заступник командира 3-го полку по роботі з особовим складом підполковник Сергій Сенчев.

Професійні навички офіцерів-розвідників справили неабияке враження навіть на ворогів. Одним з таких відчайдухів є заступник командира загону спеціального призначення підполковник Юрій Коваленко. Саме йому було довірено очолити зведений розвідувальний загін, до складу якого входили спецпризначенці та підрозділ механізованої бригади. Під проводом підполковника Коваленка розвідзагін, попри затятий опір терористів, з боями вийшов на визначений рубіж та закріпився на ньому. Такий маневр забезпечив прохід підрозділів Збройних Сил України та прикордонників для прикриття державного кордону України.

Також цей офіцер особисто спланував та реалізував прорив розвідувального загону крізь бойові порядки терористів у район населеного пункту Ізварине та перекрив основні напрямки висування сил супротивника, зброї та бойової техніки на територію України. Підполковник Юрій Коваленко героїчно загинув у бою.

Не можна не згадати і командира розвідувальної групи спецпризначення капітана Кирила Андрієнка, який з важкими боями виводив наші колони, обороняв краматорський аеродром. Разом зі своїм заступником він здійснив підрив одного із стратегічних мостів у глибокому тилу противника. Під час виконання бойового завдання в районі міста Сніжне зведений розвідувальний підрозділ потрапив у засідку. У тому жорсткому бою смертю хоробрих загинули вісім кращих спецпризначенців, серед них заступник командира загону по роботі з особовим складом підполковник Сергій Лисенко, капітан Кирило Андрієнко, снайпер старшина Андрій Шершень, радист радіогрупи солдат Ярослав Шимчик тощо.

Багато небезпечних бойових завдань з честю виконали кіровоградські спецпризначенці. Донецький аеропорт та його околиці, Красний Луч, Старобешеве, Іловайськ, Маріуполь, Дебальцеве — така бойова географія спецпризначенців за рік на «гарячому» Донбасі. Про ці бойові операції, про їхніх головних учасників, упевнений, будуть написані книжки, зняті кінострічки. Адже їхня відданість своїй справі та українській землі є прикладом для багатьох поколінь українців.

Валентин ШЕВЧЕНКО,
Кіровоград

ЖИТТЯ ПІД КУЛЯМИ

«БОЖЕ, БЕРЕЖИ АВДІЇВКУ!!!»

Від центру і до краю Авдіївки на понад один кілометр простяглася вулиця Молодіжна. Закінчується вона в полі. А за ним селище Спартак, де розгорнули позиції російсько-терористичні угруповання.

На Молодіжній розташовано більше 20 багатоквартирних будинків. Але людей тут майже не зустрінеш. Ще рік тому на цій вулиці нового «спального» мікрорайону вирувало життя. А тепер серед поруйнованих будівель зрідка натрапляєш на літніх людей, які йдуть за кілька кілометрів у приватний сектор набрати з колодязів питної води.

Дехто відверто зізнається, що російська пропаганда та окупаційні війська Росії зіграли з цією вулицею злий жарт. Одні кликали Путіна, а інші тепер живуть серед руїн у постапокаліптичному світі. Загалом з усього міста найбільше постраждали Будинок культури, мікрорайон «Хімік» і вулиця Молодіжна.

Позиції українських військових зовсім поруч — на паралельній вулиці. Бійці АТО розповідають, що

БЕЗ ПАФОСУ

«УРАГАННИЙ» ПІДРОЗДІЛ

27-й Сумський реактивний полк у Збройних Силах України вважається особливою частиною. І річ навіть не в тому, що цей військовий колектив, озброєний потужною реактивною системою залпового вогню (РСЗВ) «Ураган», може в разі необхідності сказати на полі бою своє достатньо вагоме «слово». Справа в людях, які служать у його складі та експлуатують цю потужну та грізну бойову техніку і завдяки зусиллям яких ця зброя стає дійсно грізною для противника.

Я зустрівся з військовослужбовцями цього полку, коли один з його підрозділів згідно з досягнутими в Мінську домовленостями вантажив свою штатну бойову техніку на платформи, щоб здійснити передислокацію на встановлену документом відстань від лінії розмежування.

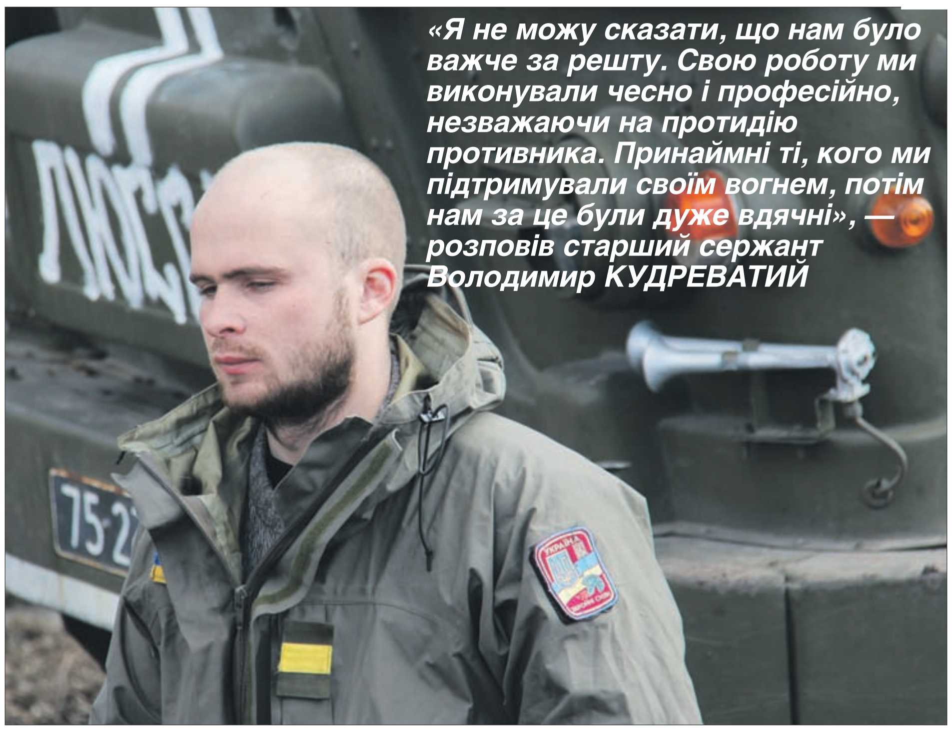
Ось перша вогнева установка батареї, випускаючи клуби сизого диму, повільно, але впевнено заповзла на залізничну платформу, чітко зупинившись у наміченому місці, потужний двигун ще раз рикнув і замовк. За першою бойовою машиною до місця завантаження підтягувалися і решта. Зовнішній вигляд потужних 220-мм вогневих установок та транспортно-заряджаючих машин (ТЗМ), а головне — їхнє впевнене та узгоджене пересування на достатньо обмеженій території під'їзних шляхів до станції не тільки справляло неабияке загальне враження, а й переконливо свідчило про високий рівень професійності командного та водійського складу підрозділу.

Спостерігаючи за діями сумчан, за їхніми впевненими рухами, небагатослівними командами і загалом за зовнішнім виглядом бойової техніки та військовослужбовців, можна було зрозуміти, що цим людям довелося останнім часом багато пережити…

Нарешті з'явилась невеличка перерва, тож я зміг поспілкуватися із військовими. Серед них один вирізнявся своєю кремезністю, впевненим поглядом і веселою усмішкою на обличчі. «Командир вогневої установки старший сержант Володимир Кудреватий», — чітко відрекомендувався він, зістрибнувши з підніжки водійського місця. Як виявилось, він — кадровий військовик, служить уже 4-й рік. Тож пройшов зі своїм підрозділом до цього часу багато через що. Зокрема і в ході антитерористичної операції на Сході нашої країни. Останнє місце їхнього перебування є дуже значущим — Дебальцівський плацдарм.

«Я не можу сказати, що нам було важче за решту. Свою роботу ми виконували чесно і професійно, незважаючи на протидію противника. Принаймні ті, кого ми підтримували своїм вогнем, потім нам за це були дуже вдячні», — розповів старший сержант.

Володимир дещо не договорює. Адже він та його товариші у достатньо складних умовах, коли противник будь-що намагався в ході контрбатарейної боротьби примусити сумських реактивників припинити вогонь, продовжували завдавати по ворогу вогневих ударів, попри чималі власні втрати. Для цих хлопців мужність, стійкість та відчуття обов'язку стали не просто високими словами, а майже повсякденними особливостями бойової роботи. Бойовики намагалися «вполювати» українських реактивників, які добряче допікали їм, регулярно завдаючи ударів як по вогневих позиціях ворожої артилерії, так і безпосередньо по скупченню піхоти та бронетехніки противника, неодноразово зриваючи їхні атаки на позиції українських підрозділів. Для ворога це була по-справжньому «кістка у горлі». Вони вистрілювали по українських артилеристах сотні кілограмів смертоносного залізяччя, але так й не спромоглися примусити останніх припинити вогонь.

«Я не можу сказати, що нам було важче за решту. Свою роботу ми виконували чесно і професійно, незважаючи на протидію противника. Принаймні ті, кого ми підтримували своїм вогнем, потім нам за це були дуже вдячні», — розповів старший сержант Володимир КУДРЕВАТИЙ

«Ми вистояли і більше того — неодноразово завдавали ворогу досить відчутних «стусанів» у відповідь, часто під час боїв від нас напряму залежало життя та здоров'я наших бойових побратимів на передовій», — говорить, анітрохи не перебільшуючи, старший сержант Володимир Кудреватий.

І дійсно, українська реактивна артилерія в ході боїв за Дебальцеве часто була чи не єдиним засобом «розрядити», принаймні тимчасово, ситуацію на тій чи іншій ділянці плацдарму. Адже ворог стягнув до плацдарму чимало артилерії, також і реактивної та далекобійної, тож мав можливість з великих відстаней завдавати по наших підрозділах потужних вогневих ударів.

«Десантники, які відчували на собі постійні удари ворожої артилерії, але своїми штатними засобами не могли знищити вогневі позиції артилерії противника, були нам дуже вдячні за вогневу підтримку», — розповідає з цього приводу Володимир. Думаю не тільки десантники під час жорстких та напружених боїв під Дебальцевим були щиро вдячні артилеристам-реактивникам 27-го Сумського реактивного полку, які раз за разом приходили на допомогу.

Сьогодні підрозділ уже відбув до іншого місця дислокації. Як повідомило його командування, найближчим часом реактивникам необхідно буде провести ротацію особового складу. Адже доведеться демобілізувати тих, хто був призваний рік тому і вже відслужив встановлений термін, а замість них ввести у стрій поповнення зі складу чергової хвилі мобілізації, провести фахову допідготовку особового складу, адаптувати його до нових умов службової діяльності. У цій справі досвід таких військовослужбовців підрозділу, як старший сержант Володимир Кудреватий, явно не буде зайвим.

Окрім того, бойова техніка підрозділу потребує проведення технічного обслуговування та ремонту, адже побувала в багатьох халепах під час участі в АТО, включаючи ворожі обстріли та екстремальні режими експлуатації. Тож аби зберегти її працездатність та бойову готовність, доведеться доволі активно та наполегливо попрацювати...

Мені після знайомства із цими небагатослівними та втомленими чоловіками, які по суті стали своєрідним вогневим «щитом» для наших військ під час останніх важких боїв у зоні АТО, думається, що ці завдання для них не стануть особливо складними...

Костянтин МАШОВЕЦЬ, із зони АТО

ворог намагається поцілити більше не в них, а трохи лівіше, по «житлових» кварталах Молодіжної.

— Сюди били з гаубиці, а там, далі, сліди від снарядів «Градів», а це — від танкових, — йдучи дорогою, показує на руйнування солдат із позивним «Ілліч», який вже більше трьох місяців на передньому краї в Авдіївці. — Танчик любить хуліганити — виїде, «бахне» і зникає.

Через активні бойові дії тут життя зупинилось. Лише нещодавно відновили подачу електроенергії. З теплом і водою все значно складніше.

Але деяким літнім людям нікуди переїжджати, тож залишаються тут. Щодня в них багато клопоту — запастися продуктами, водою і прожити ще одну добу, сподіваючись, що сьогодні по них не битимуть проросійські найманці. За припасами вони «петляють» стежинами, оминаючи воронки від обстрілів і снаряди, що не розірвалися.

Ставлення місцевих до солдатів не дуже привітне. З людьми у камуфляжі до них на вулицю прийшла війна. Кликали Путіна — тепер мають велику біду: хто проти кого і за що воює, тут мало хто цікавиться, на жаль. Місцевий менталітет — звинувачувати всіх, крім себе. Але є й винятки, коли місцеві люди підтримують оборонців Авдіївки. Часом місцеві мешканці й тепле слово скажуть, можуть цигарки запропонувати.

Кілька працівників з «Коксохімічного заводу» якось, повертаючись з роботи, помітили диверсійно-розвідувальну групу противника і одразу ж повідомили наших бійців… І це, кажуть солдати, далеко не дрібниці.

— Про нас дбають, як можуть, дві дуже хороші жінки. Їхні імена символічні — Віра і Надія. Вони — наші янголи-охоронці, — поділився боєць з позивним «Студент».

Символічне й інше — словами напису на стіні крайньої «панельки» ніби сама Молодіжна закарбувала крик душі: «Боже, береги Авдеевку!!!» І цим вона зустрічає тепер нечастих гостей.

Олександр ГАЙН, із зони АТО

З КОГОРТИ МУЖНІХ

ФІЛІГРАННА РОБОТА «ТИХОГО»

За життя цього хлопчини в чудернацькій балаклаві російські терористи дають чималі гроші. Така популярність нашого героя серед ворогів цілком зрозуміла. Там де «Тихий» «працює» зі своїм підрозділом російсько-терористичні війська зазнають великих втрат.

Його позивний — «Тихий». У свої порівняно молоді роки він уже став легендою. І нехай вас не вводить в оману його позивний — він командир одного з артилерійських підрозділів Збройних Сил України. До речі, на вибір його фаху вплинула бабуся, яка разом з онуком приїхала на вступні іспити до військового вишу.

Вийшло непередбачено, — всміхнувся «Тихий». — Свого часу я приїхав вступати до Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Зі мною була моя бабуся. І артилерія — це був її вибір. Я хотів у десант. Вона була проти. Я вирішив не нервувати рідну мені людину і пристав на її пропозицію. Однак вже по завершенні навчання я таки став десантником — потрапив до 80-ї аеромобільної бригади, де очолив артпідрозділ.

Своє перше бойове хрещення наш герой пройшов у аеропорту Луганська. Він добре пам'ятає той шалений щільний вогонь, яким терористи, що називали себе тоді «ополченням», накривали наші позиції.

Після аеропорту львівські десантники відійшли до міста Щастя, де організували базовий табір. Потім була ротація, відпочинок і певне переформатування всіх підрозділів. «Боги війни» отримали нові гармати. Хоча назвати їх новими було важко... Радше — інші.

Частково власними силами, частково за допомогою волонтерів та відповідних військових служб гармати, як то кажуть, «привели до тями». І ось уже тривалий час наші гармаші успішно виконують поставлені перед ними завдання за допомогою своїх «крихіток».

— У нас добре підготовлені розрахунки, попри те, що дуже багато мобілізованих людей, які раніше не мали до артилерії ніякого стосунку, вони швидко навчились. З такими людьми, як вони, можна воювати. А ще я хочу, щоб наші вороги знали, що в Трьохізбенці, Кримському, Славяносербську, Смілому працював «Тихий» зі своєю командою. І їхні поразки — від наших гармат.

Українські десантники і піхотинці кажуть, що коли чують в ефірі, що в їхньому квадраті працює «Тихий», то їм це додає наснаги. Адже знають, що вогонь наших гармат буде вчасно і влучно накривати загарбників.

Наш герой цікаво пояснює свій позивний — «Тихий». Адже він ніби абсолютно не поєднується зі звуком артканонади. Та як пояснив десантник, річ у тому, що всю свою роботу вони виконують тихо. Тихо отримують завдання. Тихо виходять на позиції. Тихо і швидко проводять корегування. Потім філігранно знищують ворога. І так само тихо повертаються до свого базового табору.

— Проблема в тому, що ми не завжди можемо працювати на випередження, — розповідає наш герой. — Бракує оперативних та точних розвідданих. На даний момент я маю кілька безпілотників. Однак через недостатні технічні характеристики вони нам мало в чому допомагають. Дуже б хотілось, щоб у підготовку нашої піхоти включили для всіх без винятку курс основ корегування артилерійського вогню. Щоб хлопці під час бою не кричали нам по рації «стріляй правіше», а грамотно пояснили, де знаходиться ворог.

За словами «Тихого», технічний прогрес все ж чинить певний позитивний вплив. Його підлеглі за допомогою бусолі та спеціального калькулятора, який випускає одна з фірм української «оборонки», роблять просто дива у скорострільності та точності вогню.

Одними з тих, хто відчув на собі роботу «Тихого», є група спецпризначення МВС Росії «Вітязь», яких «Тихий» знищив під Трьохізбенкою. Також чимало спецпризначенців російського ГРУ повернулися на батьківщину «вантажем 200» після зустрічі з «тихою роботою» львівських гармашів. І все це командир українських гармашів розповідав не заради слави, а, як він сказав, заради принципу. Адже наші вороги надто вихваляються своїми часто фейковими перемогами. І разом з тим просто істерично бояться, аби хтось дізнався про їхні поразки.

— Мені смішно, коли з російських телеекранів розповідають, що проти нас воюють якісь там «ополченці» — шахтарі та трактористи, які десь розкопали танки, системи залпового вогню тощо. А головне навчилися всім цим користуватись та у найближчому мисливському магазині закупили боєприпаси, — каже «Тихий». — Варто лише вдуматись у суть цієї російської пропагандистської маячні на кшталт — «простий тракторист Боря за день став танкістом і тепер влучно стріляє». Коли ми стояли в луганському аеропорту, до нас приїхав «наливник». За кермом солдат-якут, поруч прапорщик і офіцер, кадрові військові збройних сил Російської Федерації з частини, яка дислокується в Ростові-на-Дону: «Ребята, мы приехали вам танки заправить...» Заблукали, мабуть...

Щоб стати одним з «тихих гармашів», потрібно відповідати суворим вимогам командира. По-перше, в людини, що проситься до нього в підрозділ, має бути велика мотивація. По-друге, повна заборона на вживання будь-якого алкоголю, в будь-якій кількості на весь час перебування в зоні АТО. Третє — заборона фотографування та телефонних розмов з близькими і друзями, де вказується місце знаходження чи будь-що, до чого ворог може зробити прив'язку.

— Всі наші люди поділені на спеціальні команди, — каже «Тихий». — В кожного своє завдання і ділянка роботи. Зрозуміло, що старших чоловіків ми намагаємось не ставити на важку фізичну роботу — це справа молодих. «Діди» за 40 років у нас командири гармат. Адже в них відповідно до віку і авторитету більше і, як правило, знання кращі. І вони швидше і якісніше проводять обрахування цілей.

УКРАЇНСЬКІ ДЕСАНТНИКИ І ПІХОТИНЦІ КАЖУТЬ, ЩО КОЛИ ЧУЮТЬ В ЕФІРІ, ЩО В ЇХНЬОМУ КВАДРАТІ ПРАЦЮЄ «ТИХИЙ», ТО ЇМ ЦЕ ДОДАЄ НАСНАГИ. АДЖЕ ЗНАЮТЬ, ЩО ВОГОНЬ НАШИХ ГАРМАТ БУДЕ ВЧАСНО І ВЛУЧНО НАКРИВАТИ ЗАГАРБНИКІВ

«Тихий» упевнений, що українська артилерія швидко набуває бойового досвіду і розвивається. На погляд молодого офіцера, в Україні достатньо наукового потенціалу, щоб стати світовим лідером у розробці та виготовлені систем наведення та надсучасних боєприпасів.

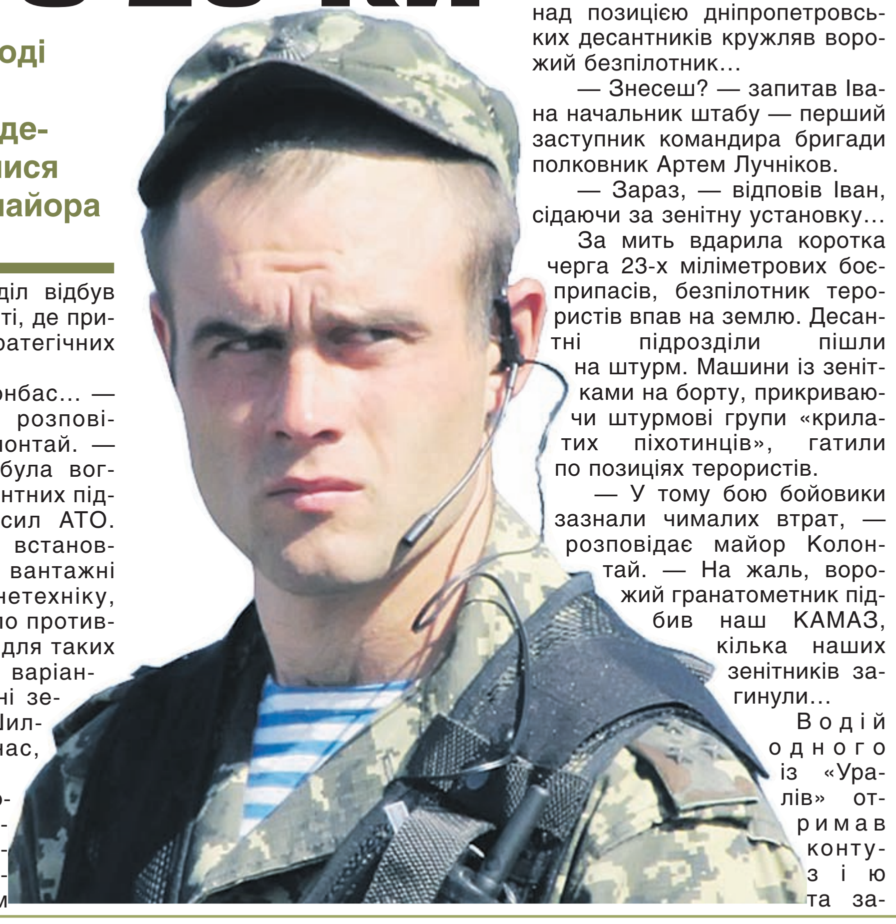
А загалом ми віримо в нашу перемогу, — підсумував «Тихий». — І запевняю всіх наших ворогів — Україна ніколи не здавалась і здаватись не буде.

Тарас ГРЕНЬ,
із зони АТО

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

ЗЕНІТНИК З 25-КИ

Майже в усіх бойових операціях на Сході країни, де були задіяні підрозділи 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади ВДВ, добре відзначилися воїни зенітно-артилерійської батареї майора Івана Колонтая.

З одеситом Іваном Колонтаєм я познайомився кілька років тому під час бойових стрільб на одному з загальновійськових полігонів. Мені тоді впало в очі, як старший лейтенант, випускник Харківського університету Повітряних Сил, уміло ставив завдання своєму взводу. На заняттях добре навчений особовий склад підрозділу буквально із перших пострілів знищував наземні та повітряні цілі.

Тому невипадково восени 2013 року під час конкурсу на кращу батарею ППО Сухопутних військ Збройних Сил України зенітники з батареї старшого лейтенанта Колонтая вибороли призове місце.

Із початком тривожних подій на Сході країни зенітно-артилерійський підрозділ відбув до Запорізької області, де прикривав один зі стратегічних військових об'єктів.

— А далі був Донбас... — витримуючи паузу, розповідає майор Іван Колонтай. — Нашим завданням була вогнева підтримка десантних підрозділів та інших сил АТО. Для мобільності ми встановлювали ЗУшки на вантажні автомобілі та бронетехніку, звідки вели вогонь по противнику. Звичайно, що для таких завдань ідеальним варіантом були б самохідні зенітні установки «Шилка», проте їх у нас, на жаль, не було.

Складним випробуванням для зенітників стало захоплення блокпостів терористів під Красним Лиманом та жорсткі бої за міста Ямпіль та Закотне влітку минулого року.

Перед штурмом Ямполя над позицією дніпропетровських десантників кружляв ворожий безпілотник...

— Знесеш? — запитав Івана начальник штабу — перший заступник командира бригади полковник Артем Лучніков.

— Зараз, — відповів Іван, сідаючи за зенітну установку...

За мить вдарила коротка черга 23-х міліметрових боєприпасів, безпілотник терористів впав на землю. Десантні підрозділи пішли на штурм. Машини із зенітками на борту, прикриваючи штурмові групи «крилатих піхотинців», гатили по позиціях терористів.

— У тому бою бойовики зазнали чималих втрат, — розповідає майор Колонтай. — На жаль, ворожий гранатометник підбив наш КАМАЗ, кілька наших зенітників загинули...

Водій одного із «Уралів» отримав контузії та забій грудної клітки. Під сильним обстрілом Іван сам сів за кермо автівки і рушив вперед, даючи змогу вогневим розрахункам змінювати кут стрільби та вести прицільний вогонь по укріпленнях бойовиків.

Після зачищення Ямполя десантники зайшли до Кривої Луки. Поблизу був міст, на якому українські воїни обладнали блокпост. Протягом кількох днів його постійно обстрілювала ворожа снайперська група. Один із офіцерів на блокпосту попросив зенітників розібратися з ними. Щойно снайпери вкотре почали обстрілювати об'єкт, Іван Колонтай сів за зенітку та вдарив чергою по «зеленці»... Розвідувальний підрозділ негайно перевірив лісосмугу, де знайшов розірваних на шматки зенітним вогнем ворожих снайперів.

Пізніше зенітники з 25-ки брали участь у боях під Дебальцевим та Шахтарським.

В одному із бойових зіткнень тоді ще капітан Іван Колонтай отримав контузію та поранення, тож був змушений лікуватися в одному із військових госпіталів. Після одужання та повернення до строю отримав приємну звістку, що йому достроково присвоєно військове звання «майор».

Валентин ШЕВЧЕНКО,
Дніпропетровськ

СПІРАЛЬ ІСТОРІЇ

ПРИМУСОВЕ «БРАТЕРСТВО»

ВХОДЖЕННЯ УКРАЇНИ В СРСР БУЛО НАСИЛЬНИЦЬКИМ, ОПЛАЧЕНИМ КРОВ'Ю ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ

Упродовж десятиліть нас переконували, що Україна добровільно увійшла до Радянського Союзу. Протягом століть нам навіювали, що радянську владу «українці зустрічали з великою радістю». Кремлівські вожді й вірні їм наймити брехали і лицемірили. Тих, хто спростовував їхню маячню, запроторювали до таборів або ж оголошували божевільними.

ДЕВІЗ БУВ ПРОСТИМ — БУТИ БЕЗЖАЛЬНИМИ

У грудні 1917 року Рада народних комісарів Росії надіслала Центральній Раді Української Народної Республіки ультиматум, вимагаючи надати їй право контролювати українську владу. Коли ж українці відкинули його, буквально за кілька днів 30-тисячна російська армія під проводом Антонова-Овсієнка посунула на Україну. Про задуми більшовиків свідчить зміст телеграми, надісланої командувачу Антонову І.Вацетісом — більшовиком, який входив до найближчого оточення Леніна:

«Завдання на Україні такі великі, що для їхнього виконання потрібно декілька армій. Це під силу лише військам РРФСР».

Михайло Муравйов, командувач більшовицького війська, доповідав своїм господарям у Москву:

«Ми йдемо вогнем встановлювати радянську владу. Я взяв місто і почав бити по палацах, церквах, я наказав душити їх газами. Так ми мстилися. Наш девіз був простим — бути безжальними…»

Сьогодні від багатьох російських політиків можна почути, що «Росія рятувала Україну від голоду і холоду». Натомість документи свідчать про інше. Наприклад, про те, що 5 січня 1918 року Ленін надіслав тому ж сумнозвісному Антонову-Овсієнку й Орджонікідзе майже панічну телеграму: «Заради бога, вживайте енергійних і найбільш революційних заходів для відправлення хліба, хліба і хліба!!! Інакше Пітер може сконати. Спеціальні поїзди і загони. Збирання і зсипання. Проводжати поїзди. Повідомляти щодня».

А в наступному посланні від 22 січня більшовицький вождь знову нагадує: «Продовжуйте, заради бога, з усієї сили добувати продовольство, організуйте спішно збір і зсипання хліба, щоб встигнути налагодити постачання до бездоріжжя. Вся надія на Вас, інакше голод на весну неминучий».

Так, грабуючи українське селянство, більшовики рятували свою владу в Росії.

ХОЛОДНИЙ ЯР — СИМВОЛ НЕСКОРЕНОСТІ УКРАЇНЦІВ

Українці, як свідчить історія, завжди прагнули волі, чинячи поневолювачам спротив. Минуле століття, коли на наші споконвічні землі прийшли більшовики, не стало винятком.

— Документи, які збереглися в партійних архівах і архівах КДБ, красномовно свідчать про це, — говорить заступник голови Всеукраїнського громадського об'єднання «Меморіал» Роман Круцик. — Наприклад, з них ми дізнаємось, що вже у січні 1919 року для боротьби з українськими повстанцями був сформований особливий корпус військ НК. Боролися з ними й так звані загороджувальні загони наркомпроду РФ, конвойна служба, війська внутрішньої служби. Вся Україна була поділена на райони відповідальності дивізій Червоної армії.

У квітні 1921 року постановою Ради народних комісарів Росії були створені особливі трійки, наділені повноваженнями без суду і слідства розстрілювати «ворогів», навіть мирних селян.

Але українці не мирилися з таким становищем, хоча й розуміли, що сили нерівні. Вони боронили селян від набігів продзагонів, зривали мобілізацію до Червоної армії, ліквідовували комнезами і органи більшовицької радянської влади. До з'єднання загонів Хрестового входив і загін Пилипа Масюти, що з 1919 р. діяв у Грунській волості Охтирського повіту. До загону входило 400–500 бійців. У цій же волості отаман Кундій мав 200–300, а отаман Степенко — 400–500 козаків. Територія його діяльності — також Охтирський повіт. Неподалік, на території села Бірок, діяв отаман Максим Мандик. У його загонах було щось із 700–1000 вояків.

…Холодний Яр. У 20-ті роки минулого століття Мотронинський монастир став осередком повстанського руху проти загарбників. Як проти більшовиків, так і проти білогвардійців, які теж не мислили Російської імперії без України. З часом загін, в якому було лише кілька десятків вояків, виріс до кількох тисяч, на його основі незабаром було утворено Холодноярську республіку, територія якої охоплювала близько 30 навколишніх сіл і яка мала 15-тисячне військо!.. Її бійці називали себе козаками, а своїх командирів — отаманами. Їхньою святою ціллю була єдина, вільна, соборна Україна!

ВІД «ПОВСТАННЯ АРСЕНАЛЬЦІВ» ДО «ДНР» І «ЛНР»

На календарі — 2015 рік. Від описаного вище нас відділяє майже століття. Проте події, що відбуваються сьогодні на Сході України, дуже нагадують тодішні. Адже так званий рух опору, що виник на Донеччині і Луганщині, створювався за активної підтримки Росії. Саме представники ФСБ, інших спецслужб цієї країни доклали зусиль, щоб у цих регіонах спалахнули «повстання», саме різні «гіркіни» контролювали і продовжують контролювати терористів, саме Росія постачає цим покидькам зброю під виглядом різних «гумконвоїв». Російські найманці, як і їхні далекі попередники, не панькаються з мирним населенням Донбасу: вони обстрілюють міста і села, в результаті чого зруйновані тисячі будинків і вбито чимало людей, захоплюють заручників, вимагаючи потім за них викуп.

У нащадків сумнозвісних «червоних комісарів» руки теж по лікті в людській крові. В 20-ті роки деякі українці, одурені більшовицькими агітаторами, допомагали російсько-більшовицьким окупантам встановлювати в Україні «народовладдя», наприклад, арсенальці. Сьогодні зомбовані різними пройдисвітами на кшталт Кисельова та інших телевізійних холуїв Кремля деякі жителі Сходу України волають про бажання жити в Росії. Затуманеними очима не бачать, що різні покидьки штовхають їх у прірву.

За прагнення мати власну державу, бути господарем на своїй землі український народ заплатив надзвичайно дорогу ціну — мільйони людських життів. Кращі його сини і доньки йшли заради цього на вірну смерть. І справедливість перемогла.

Сьогодні, як і в ті страшні роки, українці знову гинуть за право жити в незалежній країні. І цього разу ворог прийшов з півночі, розуміючи, що це його останній шанс втримати Україну в сфері свого впливу. Не втримає.

БІЛЬШОВИЦЬКА ІНКВІЗИЦІЯ

«ЦЕРКВАМ МИ ОГОЛОШУЄМО СПРАВЖНЮ ВІЙНУ…»

Віра в Бога завжди була притаманна нашому народу: вона давала надію на краще майбутнє, допомагала виживати в найтяжчі часи. Вожді Радянської влади добре розуміли це і тому з перших днів свого панування почали розпечением залізом випалювати її.

Вже у 1918 році почалося руйнування історичних пам'яток християнської України, а сотні священників були репресовані. Наприклад, більшовицькі інквізитори знищили панораму «Голгофа» на Володимирській гірці. А разом з нею і пам'ятник на місці колишньої церкви святої Ірини, котру ще 1037 року на честь своєї дружини побудував князь Ярослав.

У 1925 році собор Святої Софії та Києво-Печерську лавру перетворили на антирелігійні музеї. У будівлях Видубецького монастиря та Всесвятської церкви розмістили склади: висадити їх у повітря більшовики тоді ще побоювалися, остерігаючись гніву людського. Але у 1934 році, коли наш народ був виснажений голодомором, вони все ж знищили Золотоверхий Михайлівський монастир, збудований ще в XI столітті князем Святополком-Михайлом. Разом із ним були знищені й гробниці князя Святополка, його дружини — грецької царівни Варвари, туровського князя Святополка Ігоревича, митрополита Йосипа Борецького.

Та цього борцям з релігією видалося замало і вони перетворили на руїни Братський монастир та Духовну академію при ньому. Знищили також і Військово-Миколаївський собор, збудований гетьманом Іваном Мазепою, Десятинну церкву з гробницями святих Володимира й Ольги, відбудовану у 1842 році, Стрітенську церкву, Успенський собор на Подолі та ще чимало храмів.

Окрім цих церков, постраждали ще десятки інших. І це — лише в Києві. Скільки церков, монастирів було знищено по всій Україні — достеменно невідомо, але лік йде на десятки тисяч.

Усі цінності зруйнованих храмів, а також тих, що вціліли, більшовики пограбували. Приводом для нищення став голод 1921–1923 років. Ленін, прикриваючись ним, у березні 1922 року заявляв:

«Саме тепер і лише тепер, коли в голодних місцевостях їдять людей,.. ми можемо провести експропріацію церковних цінностей з шаленою енергією і не зупинятись ні перед яким спротивом. Церквам ми оголошуємо справжню війну, бо вони заважають виховувати нову людину».

Те «виховання нових людей» ми відчуваємо й досі…

БЛІЦ-ОПИТУВАННЯ

БУТИ ВІЛЬНИМИ ЛЮДЬМИ — ПРАВО УКРАЇНЦІВ

За подіями на Сході уважно слідкують не лише ті з українців, чиї сини, батьки і брати боронять там нашу незалежність, кожен, кому болить майбутнє нашої країни, дітей, хто хоче жити у вільній і демократичній Україні, а не під чоботом путінського окупанта, подумки там, в районі бойових дій.

Я поцікавився думкою пересічних громадян — представників різних категорій населення — щодо подій, які відбуваються на Донбасі. І ось що почув від них.

Людмила ТУРЧИНА, кандидат історичних наук, м. Запоріжжя

— Важко знайти слова, щоб висловити своє обурення діями нашого північного сусіда. В Росії маю багато знайомих і знаю, що російське телебачення зомбує росіян: різні кисельови аж із шкіри пнуться, створюючи негативний образ України. І в них складається враження, що весь схід, південь тільки і мріють про вихід зі складу України і приєднання до «матінки-Росії». Так ось, я якраз представляю південь і дуже добре знаю настрої жителів Запоріжжя. Особливо молоді, оскільки працюю викладачем в одному з університетів.

Ми взахваті від мужніх українських чоловіків, які воюють на Сході України, відстоюючи нашу незалежність.

Леся СУЛИМА, Київ

— Протягом століть нам втокмачували в голови, що українці і росіяни — рідні брати, правда, російський — старший. Навіть за роки незалежності деякі політики продовжували наполягати на цьому, хоча кожен, хто хоч трохи цікавився історією відносин між нами, знає: наше «братерство» будувалося на крові мільйонів українців.

Маю багато знайомих, які зі зброєю в руках відстоюють право українців бути вільними людьми. Впевнена: їхні подвиги житимуть у віках, ними пишатимуться їхні діти, онуки і правнуки.

Олег ФЕДОРИШИН, пенсіонер, місто Обухів Київської області

— Знаєте, я, відверто кажучи, якось недооцінював нашу молодь, вважаючи її надто інфальтильною. Але події на Донбасі показали, що це далеко не так. Адже сьогодні там воює багато 20–25-річних українців, ровесників нашої незалежності. Як на мене, то всі, хто взяв до рук зброю і пішов боронити рідну землю, є справжніми героями, на яких усі ми маємо рівнятися.

Сергій БЕРНАЦЬКИЙ, лейтенант, командир взводу

— Кожна звістка про смерть наших співвітчизників, які боронять Україну, відгукується болем у моєму серці. За злочинну недалекоглядність, окремих державних керманичів, сьогодні розплачуємося життями українців.

Сьогодні ми переконалися, що найбільшою надією українців є Збройні Сили України. Я не є військовим стратегом, але вважаю, що коли б не українське військо, ворог просунувся б на нашу землю значно глибше.

Впевнений: держава має ще більше піклуватись про свою армію, тих, хто носить погони і за першим її наказом вступає у смертельний двобій з ворогом. Наша армія народна, бо саме пересічні громадяни підтримують її в цей скрутний для всіх нас час.

Олег ВИНАРСЬКИЙ, солдат-десантник, учасник АТО

— На мою думку, сьогодні вирішується доля України: бути їй незалежною, демократичною європейською країною чи ні. Ми, солдати й офіцери українського війська, робимо все від нас залежне, щоб відповідь на це запитання була ствердною. На війну з агресором нас надихає пам'ять про полеглих бойових побратимів, бажання жити у власній хаті, а не комунальній квартирі та ще й зі «смотрящим».

Матеріали сторінки підготував Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

«ЛЮДИНА РОКУ — 2014»

УСІ, ХТО ВІДСТОЮЄ УКРАЇНУ — ГЕРОЇ!

У Національному палаці мистецтв «Україна» відбулася дев'ятнадцята церемонія вручення премій загальнонаціональної програми «Людина року-2014» та благодійна акція «Життя заради миру».

Цього разу акценти урочистої церемонії були радикально змінені. Зважаючи на нинішню, вкрай складну, ситуацію в нашій країні, урочисте дійство відбулося без притаманної помпезності, вишуканості та інших ознак світського заходу.

На церемонію нагородження програми «Людина року-2014» були запрошені для громадського вшанування військовослужбовці, які проходять лікування та реабілітацію в госпіталях, та провідні волонтери, патріотичні вчинки яких набули суспільного визнання та поваги. Також серед запрошених були й ті, хто приїхав на церемонію просто з передової. Зустрічали хлопців стоячи та гучними оваціями.

— Мій командир сповістив мене, що я запрошений у Київ на церемонію, що стало для мене несподіванкою. Навіть і не думав, що мене відпустять, адже вранці наша група мала виходити на виконання бойового завдання. Але все ж таки мені довелося їхати до столиці, — розповідає військовослужбовець 92-ї оамбр харків'янин Павло, який вже вісім місяців перебуває в зоні АТО. — Я приїхав на концерт порадіти життю разом з усіма, а завтра вже повертаюсь на передову. Мій підрозділ виконує завдання поблизу Щастя. А ще додам, що всі хлопці, які нині захищають Україну, вже є героями. Я тут зустрів знайомих, які після поранення лікуються у військових госпіталях. Вони вижили в запеклих боях й далі готові стояти на захисті України до нашої повної перемоги.

Під час церемонії були представлені фрагменти та сюжети, присвячені героїчним вчинкам українських воїнів, лікарів, волонтерів.

Вперше за майже двадцятирічну історію загальнонаціональної програми «Людина року» серед її нагород була вручена особлива — спеціальна премія «Обранці звитяги». Цієї престижної премії було удостоєно справжніх патріотів, які за покликом серця присвятили себе дуже важливій у ці тривожні та скрутні для нас часи справі — безцінній допомозі й підтримці захисників нашої цілісності та незалежності. Серед володарів цієї премії — головний лікар Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова Сергій Риженко та керівник ГО «Офіцерський корпус» Володимир Рубан.

— Вдячний за цю нагороду, але хочу наголосити, що кожен, хто зараз воює в зоні АТО, заслуговує на найвищі премії, — зазначив керівник громадської організації «Офіцерський корпус» Володимир Рубан, який очолює роботу зі звільнення полонених та заручників у зоні АТО. Також члени його організації забезпечують доставку гуманітарних вантажів, медикаментів, одягу та продуктів харчування для полонених, мирного населення, особливо дітей та людей похилого віку, домовляються про гуманітарні коридори для евакуації населення тощо.

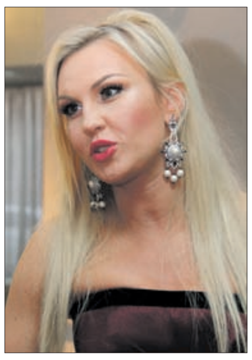
— На сьогодні звільнено з полону понад тисячу військовослужбовців. Проте ця робота продовжується. Усім матерям, дружинам та дітям, які чекають повернення своїх захисників, хочу сказати велике спасибі за ваше терпіння. Ми робимо все можливе, щоб ваша зустріч з вашими чоловіками та синами була якомога скорішою!

Спеціальної премії «Покликання серця» був удостоєний засновник та керівник благодійного фонду «Крила Фенікса» Юрій Бірюков.

— На щастя, в нашому суспільстві знайшлися такі люди, як Юрій Бірюков та інші волонтери, які взялися вирішувати важливі питання із забезпечення нашого війська, — зазначив директор фонду «Крила Фенікса» Ярослав Макаренко. — Юрій не зміг сьогодні бути тут і особисто прийняти цю почесну премію, тому я з рук у руки передам йому нагороду. Ми вклоняємось перед тисячами таких патріотів. Ми продовжуємо активно допомагати війську та робимо все можливе, аби сприяти скорішому миру.

Під час урочистостей також були вручені міжнародні та спеціальні премії Президенту Литовської Республіки Далі Грибаускайте, народному артисту Грузинської РСР Вахтангу Кікабідзе тощо.

БЛІЦ ОПИТУВАННЯ

КАМАЛІЯ:

— Сьогодні я недаремно виконала непритаманну моєму стилю пісню «Сіла птаха на тополю». Таким чином я продемонструвала, що я з Україною, з народом! За єдність нашої держави! Я активно брала участь у Євромайдані, а зараз продовжую передавати через волонтерів гуманітарну допомогу хлопцям на передову. Сама б поїхати у те пекло не наважилася б, бо вдома двоє малюків. Але підтримувати українське військо буду постійно, до перемоги!

Віталій КОЗЛОВСЬКИЙ:

— Церемонія «Людина року» є дуже значимою подією! Тут уже котрий рік нагороджують дійсно гідних громадян нашої країни! Сьогодні особливо зворушили військові в першому ряду. Намагався створити обстановку, що розважила би їх та відволікла. Особливо зважаючи на те, що в Києві вони, на жаль, не на відпочинку, а на лікуванні, після важких поранень на полі бою! Отже, тримайтеся, друзі, ми всі з вами! Віримо в нашу перемогу!

Костянтин АВСЕЄВИЧ, гурт «Контингент»

— На сьогоднішньому вечорі ми виконали патріотичну композицію «Зажурилась стара пісня». Її для нас ще у 2004 році склав композитор Анатолій Шестипалов. Але тоді з нею якось не склалося, здавалося, що вона недоречна, не на часі. Ось так ми виношували її, мов немовля, роки. І нарешті, лише нещодавно, ця пісня вдихнула життя і увійшла до нашого україномовного альбому «Козацькому роду нема переводу». Цей альбом вийшов ще до початку війни на Сході, втім зараз особливо актуальний. Тому залюбки виконуємо ці пісні на концертах у зоні АТО. А також плануємо записати альбом, присвячений нашим відважним воїнам!

Оксана МАРЧУК, Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія».
Фото Вадима КОВАЛЬОВА

ВИСТАВКА ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ОЧИМА ХУДОЖНИЦІ

Викладач англійської мови Київського військового ліцею імені Івана Богуна, а віднедавна — ще й художниця-аматор, Тетяна Щербініна власними силами створила виставку персональних картин під назвою «Україна відроджується», яка відкрилася у стінах київського військового ліцею.

Малювати жінка почала ще в дитинстві, постійно змагаючись у майстерності володіння пензлем з братом. Проте їй все ж таки здавалося, що захоплення малюванням не є серйозним. Одного разу їй навіть подарували картину під назвою «Захід сонця» невідомого автора, натякаючи, щоб вона змінила хобі. Але тоді Тетяна Олександрівна твердо вирішила довести всім, що її захоплення малюванням чогось варте.

Відтоді вона створила понад 100 робіт різної складності, а 25 найкращих з них презентувала ліцеїстам та викладачам військового навчального закладу. У своїх роботах мисткиня використовує олійні фарби, рідше акварель. Також створює свої художні роботи за допомогою пастелі та звичайних олівців.

Творчу діяльність Тетяна Щербініна поєднує з виконанням обов'язків вихователя взводу курсантів та вчителя англійської мови.

— Тетяні Олександрівні не позичати натхнення не тільки в живописі, а й на ниві освіти, — розповідає керівник методичної комісії з іноземної філології Київського військового ліцею ім. Івана Богуна Ірина Годунова. — Так співпало, що в навчальній програмі з іноземної мови є чимало тем, присвячених образотворчому мистецтву. Моя колега неодноразово брала свої роботи на уроки іноземної мови та обговорювала їх із вихованцями. Це дуже добре, коли учень може особисто запитати про картину англійською мовою та отримати при цьому відповідь від її автора.

У планах Тетяни Щербініної — передати фарбами на полотнах екстер'єр та інтер'єр будівель Київського військового ліцею імені Івана Богуна. Також вона планує розпочати роботу зі створення портретів підопічних вихованців. Ліцеїсти у захваті від багатьох творчих задумів Тетяни Олександрівни.

Молодший віце-сержант Андрій Батіка, дуже пишається своїм викладачем, адже вона не тільки навчає ліцеїстів англійської мови, а й виховує їх естетично.

Крім створення власних полотен, Тетяна Олександрівна також захоплюється роботами світових класиків живопису.

— Я обожнюю картини Тараса Шевченка, особливо написані ним портрети. Також подобається такий напрямок образотворчого мистецтва, як експресіонізм, адже головний його принцип — зображати не те, що бачиш, а відобразити загострене суб'єктивне світобачення, — розповіла Тетяна Щербініна.

Жінка переконана, що її виставка залишить позитивний слід у житті ліцеїстів, адже живопис навчає емоційній реакції на речі, події та вчинки. Він викликає симпатії та антипатії і в цьому сенсі формує не тільки художній смак, але й універсальні здібності людини.

Владислав ІЛЬЧЕНКО,
«Народна армія»

«УКРАЇНСЬКИЙ ПРОСТІР»

СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО...

Питання відродження любові та шани до української книжки, української пісні, преси, телебачення та радіомовлення нині надактуальне. Адже, як говориться, спочатку було слово…

— В умовах сучасної неоголошеної війни питання інформаційної складової виходить на перший план. Населення Сходу держави, а особливо мешканці Донбасу, постійно перебувають під впливом російської пропагандистської машини. Тому виникла ідея підняти українську книжку, яка має бути представлена у шпиталях, у зоні АТО, військових частинах, а також у звільнених українською армією населених пунктах, — наголосив начальник інформаційно-аналітичного відділу Головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України полковник Григорій Філь.

Уже вдруге в Києві проходить благодійна виставка-ярмарок як частина проекту «Український простір». Спільними зусиллями Інтернет-книгарні на korekta-vk.com, «Видавництва Вадима Карпенка» та Головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України в Київському міському будинку вчителя презентуються нові й улюблені українські книжки та періодичні видання. Цей захід активно підтримують вітчизняні ЗМІ, зокрема газета «День», «Урядовий кур'єр», журнал «Український тиждень», журнал «Військо України», українське радіо та «Народна армія».

Як зазначила представник «Видавництва Вадима Карпенка» Марина Булаєнко, метою виставки є поширення української книги, яка не має такої популярності порівняно з іншомовними виданнями. Зібрані книги будуть передані в бібліотеки та школи, які знаходяться в зоні АТО та у звільнених містах Донбасу.

Сьогодні правда про військових, котрі захищають Україну, повинна доноситися через усі інформаційні канали держави. Роль ідеологічної зброї, яка застосовується через українське телебачення, пресу, радіо й через українську книгу, не можна недооцінювати.

Ангеліка ДІЛАЙ,
«Народна армія»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40266

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та рекламу несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.